

Ε Π Ι Κ Τ Η Τ Ο Τ
Ε Γ Χ Ε Ι Ρ Ι Δ Ι Ο Ν.

Κ Ε Φ. α.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἐφ' ἡμῶν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῶν. ἐφ' ἡμῶν μὲν, ὑπέληψις, ὀρμη, ὀρεξίς, ἔκκλησις, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα· οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτήσις, δόξα, ἀρχαί, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐστὶ φύσει ἐλευθέρων, ἀπόλυτα, ἀπαρεμπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ ἐφ'

Α γ

Cap. I. 1. ὀρμη. Post hanc vocem, ὀφορμη inferuit Villibr. δόξαι. δόξα dant codices nonnulli. 2. Post ἐλευθέρων, Villibr. εὐθενῆ inferuit, non nisi ex uno quidem cod. sed eo bono nom. ἀπαρεμπόδιστα. ἀπαρεπόδιστα scribo cum aliis.

EPICTETI MANUALE.

CAP. I. (Ed. Wolf. C. I—5.)

Rerum alia quidem in sunt, corpus, possessio, nostrā potestate sunt, alia gloria, magistratus, atque vero in nostrā potestate uno verbo, quæcunque non sunt. in nostrā sunt stra non sunt opera. Ac potestate, opinio, impetus, appetitio, aversatio, ea quidem quæ in nostrā sunt potestate, naturā sunt atque uno verbo, quæcun- libera, quæ prohiberi & que nostrā sunt opera: impediri nequeant: quæ in nostrā potestate non vero in nostrā non sunt pote-

ἐφ' ἡμῶν, ἀσθενῆ, δοῦλα, καλυτά, ἀλλότρια.

- 3 Μέννησο οὐδ' ὅτι ἐάν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα
οἰσθῆς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθῆς,
πενθήσεις, ταραχθῆς, μέμψῃ καὶ θεοὺς καὶ
ἀνθρώπους· εἴαν δὲ τὸ σὸν, μόνον οἰσθῆς· σὸν
εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότριον.
οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε καλύσει,
οὐ μέμψῃ οὐδένας, οὐκ ἐγκαλέσεις τινι, ἄκων
πράξεις οὐδὲ ἐν, οὐδείς σε βλάψῃ, ἐχθρὸν
4 οὐχ' ἔξεις· οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι κείσῃ. Τηλο-
κούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ θεὸς οὐδὲ
μετρίως κεκνημένον ἀπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ
μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι
πρὸς τὸ παρόν. εἴαν δὲ καὶ ταῦτ' ἐδέλῃς, καὶ
ἄρχῃ καὶ πλουτεῖν, τυχόν, μὲν οὐδ' αὐτῶν τού-
των

ἀσθενῆ, δοῦλα. Inverso ordine, δοῦλα, ἀσθενῆ, scribit idem
cod. qui supra ελευθ. τούτ. dedit. 3. Verba οὐδείς σε
βλάψῃ delenda censuerunt Mer. Casaub. et Villebr. 4. οὐδὲ
μετρίως. Deleo οὐδὲ cum Vill. ἀλλὰ τὰ μὲν. ἀλλῶν δὲ τὰ
μὲν ed. Vill. lubrica auctoritate. Commodum quidem foret
τῶν ἄλλων δὲ. πρὸς τὸ παρόν. πρὸς τὸ παρόν, καὶ προ-

potestate, imbecilla, fer-
va, quæ prohiberi possint,
aliena. Memento igitur,
si, quæ naturâ serua sunt,
libera putâris; & aliena
quæ sunt, propria; fore
ut impediâris, iugeas, per-
turberis. Deos homines-
que incuses: sin id quod
tuum est, solum tuum esse
putâris; & quod alienum,
uti reuera est, alienum;
nemo te eperet unquam,

nemo prohibebit, non in-
culabis quenquam, nec cul-
pabis, nihil ages inuitus,
nemo te lædet, inimicum
non habebis; neque enim
noxium quid patieris. Cum
itaque tanta expetas, me-
mento non oportere me-
diocriter commotum ea at-
tingere; sed alia omnino
mittere, alia in præsens
differre. si autem & ista
expetas, & magistratum
gerere,

των τεύχη, διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐπιστάσαι.
πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀπεταύχη, ἃ ἂν μόνῳ
εὐδαιμονία καὶ ἐλευθερία περιγίγεται. Εὐδία 5
εὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχέα μελέτα ἐπιλέγεται,
ὅτι φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμε-
νον. ἔπειτα ἐξέταξε τοῖς κανόσι ταῖς τρεῖς, αἷ
ἔχεις· πρώτῳ δὲ ταύτῳ καὶ μάλιστα, πρότερον
περὶ τὰ ἐφ' ἡμῶν ἔσθιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ'
ἡμῶν. καὶ περὶ τὴν οὐκ ἐφ' ἡμῶν ἡ, πρὶν
χειρὸν ἔστω τὸ, διὰτι οὐδὲν πρὸς σε.

A 3

ΚΕΦ.

προμήνιος σου ἐπιμελέσθαι. ed. Meib. & Vill. εὐδαιμ. καὶ
λευθ. Inverse scribo ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία. 5. Φαν-
τασία τραχέα. Anī τραχ. φαντ. ἡμετέροις τοῖς κανόσι. Plinius
cum Meib. & Vill. scribo ἐξέταξε τοῖς κανόσι, καὶ δοκιμαστέ τοῖς
καν. Dein commode nonnulli τοῖς κανόσι αἷς ἔχεις, abs-
que τούτοις. διὰτι οὐδὲν. ὅτι οὐδὲν ed. Vill. πρὸς σε.
Scribo πρὸς ἐμὲ cum Vill.

gerere, et dives esse; for-
tasse neque hæc ipsa con-
sequere, quippe qui priora
istâ quoque expetas. illa
certe nullo modo conse-
queris, quibus solis felici-
tas ac libertas compara-
tur. Statim igitur omni
aspere viso respondere stū-
de, ac dicere, Visum es,
ac nullo modo id quod
esse videris. deinde ex-

plora illud atque examina,
iis, quas habes, regulis
hac autem primâ regulâ vel
maxime, utrum circa ea
versetur quæ in nostrâ po-
testate sunt, aut quæ in
nostrâ potestate non sunt,
quod si circa aliquod eorū
versetur, quæ in no-
strâ potestate non sunt,
promptum hoc esto, Nihil
ad te.

CAP. II.